

Samtykke Grundloven og forestaaet Udvi-lingen, nu kunde se den Tilstand, vi have haft siden den 1ste April 1885, og som er bleven fortsat til den Dag i Dag værre og værre, vilde de forbauses over, at noget saadant har kunnet hydes det danske Folk, og de vilde blive maaste endnu mere forbausede over, at endog det danske Folketing fandt sig saa velbehagelig i denne Tilstand. Det er jo dog en Selvsølge, at dersom dette Regeringsystem, som er blevet anvendt i Praxis i 6 Aar, skulde vinde Anerkendelse ved Besættelse af det Ministerium, der har sat det i Gang, saa maa vi og vore Efterkommere erkende, at saa har det danske Folk derved ligefrem godkendt en hel anden Grundlov end den, der indtil den 1ste April 1885 var den reelig bestaaende her i Landet, og som jeg formener er det endnu og indtil den Dag, da den provisoriske Praxis er bleven anerkendt som Sædvaneret af Rigsdagen. Jeg gad vide, om ærede Medlemmer, og navnlig om de, der staa som Tilhængere og Forsvarere af Provisorismen, ved at lede op i alle Erfaringer fra den nuværende Tid vilde kunne finde et Eksempel paa noget lignende af det, som foregaar her i Landet. De kunne svaare: Ja, det kan være sandt, men der er heller intet Sted paa Jorden et saa blødt og imødekommende og mageligt Folk som det danske. Og det kan ogsaa være sandt. Men have vi Ret til at Blødhed og Magelighed rolig at se Folkets grundlovmæssige Rettigheder traadte under Fødder Aar for Aar uden at samle os til Modstand mod Udøverne af et saadant Regimente? Man kan sige, at det kan tage Tid at komme frem ad Modstandsvejen. Lad være! Jeg benægter ikke, at naar vi tage en kraftigere Politik op, naar vi fastholde Retten i Tide og i Utide uden Staaansel, kan det alligevel tage Tid, men hvad vil det sige, at det tager Tid? Er der os anvist et andet Hverv? Er det ikke den nuværende Slægt og altsaa ogsaa det nuværende Folketings fornemste Opgave at holde Retten oppe i Tide og Utide for at forhindre, at Grundloven ved Praxis og anerkendt Sædvaneret bliver undergravet, og Folkets frihed berøvet Folket? En anden Fremgangsmaade kan være behagelig for Rød og Blod, men den have vi ikke Ret til at vælge. Er der Krig, kan det ikke nytte at sige, at det er bedre at løbe hjem og lægge sig til Sengs end at have med Kampen at gøre. Er der Krig, er vor Opgave der, og saa kan det ikke hjælpe at styde den fra os og sige, at det andet er behageligere. Derfor siger jeg, at jeg vilde ønske, men det er naturligvis efter manges Mening et ugu-

deligt Ønske, at Folketinget vil tage Skeen i en anden Haand og komme til at gøre Forstel paa Behandlingen af Sagerne med et Ministerium paa Lovens Grund og med et Ministerium udenfor Lovens Grund. Og selv om jeg ogsaa paa Grund af Tidernes Pinagtighed og Flertallets Ønske gaar med til en efter Formen ordinær Forhandling, til en reel saglig Behandling af de enkelte Lovforslag ligeoverfor det fungerende Ministerium, saa er der dog derfra til at føre Finansloven ind under den samme Behandling som de enkelte Love et overordentlig stort Spring. Den Regering, man tilstaaer en Finanslov, giver man Bemyndigelse til lovligt Regimente for det Tidsrum, hvori Finansloven er gældende. En Regering som denne, der staaer udenfor Grundloven, vil man altsaa ved at bevilge en Finanslov sætte paa lovlig Grund og give den Bemyndigelse til i det Finansaar, for hvilket Lovden gælder, at være vore grundlovmæssige Herstere; den Stilling, man derved giver Regeringen, vil efter min Formening være: i Handling at anerkende den af Regeringen fulgte Praxis. Kan en Regering behandle en Grundlov og os paa den Maade, som den har gjort i saa mange Aar, og den dog ovenpaa dette faar Folketings Tillid og Lovsættelse igennem Bevillingen af en Finanslov, saa har den efter min Formening sejret i denne Omgang, saa har den sejret saaledes, at den kan pege paa — og dens Efterfølgere med — Vejen, ad hvilken Overklasserne her i Landet bestandig kunne beherske os, det menige Folk, ikke i Kraft af Grundloven, men i Kraft af den brutale Magt. Jeg sætter dette som Rendemærke, om den ærede Regering nu eller senere reder sig ud af Stillingen ved en Akt af Rigsdagen, hvorefter den faar en lovlig vedtagen Finanslov. Har man gjort det, har man derved bekræftet Regeringens Politik, bekræftet de provisoriske Finansloves Tilstedelighed til Trods for Grundlovens § 49, og det er med andre Ord at stadfæste en ny Grundlov, hvorefter Magten er sat i Rettens Sted. Den Opfattelse har jeg ladet mig lede af, den Gang vi havde et provisorisk Ministerium $\frac{1}{2}$ Aar i 1877, og den Anskuelse har jeg ladet mig lede af i min politiske Stilling siden 1ste April 1885. Naar jeg nu skulde til at stemme endelig over Finansloven, maatte jeg altsaa spørge mig selv: giver du ved dit Ja til dette Finanslovsforslag dette Ministerium en Finanslov, eller er det umuligt at det kan tage imod denne Finanslov? Er det umuligt, at Regeringent kan modtage den, saa kan jeg meget vel sige